

- 5) Czy ustawa krajowa RdFunkBeitrStVtrBW, w szczególności jej § 2 i 3, jest zgodna z unijną zasadą równego traktowania oraz unijnym zakazem dyskryminacji, w wypadku gdy składka abonamentowa należna bezwarunkowo od każdego mieszkańca w celu finansowania publicznego nadawcy telewizyjnego obciąża per capita osobę samotnie wychowującą dzieci wielokrotnością tego, co obciąża członka grupy współdzielącej mieszkanie? Czy dyrektywę 2004/113/WE należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ona sporną składkę i że wystarcza dyskryminacja pośrednia, jeżeli z uwagi na okoliczności faktyczne kobiety w 90 % takich wypadków ponoszą większe obciążenie?
- 6) Czy ustawa krajowa RdFunkBeitrStVtrBW, w szczególności jej § 2 i 3, jest zgodna z unijną zasadą równego traktowania oraz unijnym zakazem dyskryminacji, jeżeli składka abonamentowa należna bezwarunkowo od każdego mieszkańca w celu finansowania publicznego nadawcy telewizyjnego dla osób, które ze względów zawodowych muszą posiadać drugie miejsce pobytu, jest dwukrotnie wyższa niż w wypadku innych osób czynnych zawodowo?
- 7) Czy ustawa krajowa RdFunkBeitrStVtrBW, w szczególności jej § 2 i 3, jest zgodna z unijną zasadą równego traktowania, unijnym zakazem dyskryminacji oraz unijną swobodą przedsiębiorczości, jeżeli składka abonamentowa należna bezwarunkowo od każdego mieszkańca w celu finansowania publicznego nadawcy telewizyjnego jest tak skonstruowana, że obywatel niemiecki mający taką samą możliwość odbioru, mieszkający bezpośrednio przed granicą z sąsiadującym państwem członkowskim Unii Europejskiej, jest zobowiązany do zapłaty składki abonamentowej wyłącznie z uwagi na położenie miejsca zamieszkania, podczas gdy obywatel niemiecki mieszkający bezpośrednio za granicą nie jest zobowiązany do jej zapłaty; podobnie obywatel Unii Europejskiej będący obcokrajowcem, który ze względów zawodowych musi przyjąć miejsce zamieszkania bezpośrednio za wewnętrzną granicą Unii Europejskiej, jest obciążony składką abonamentową, natomiast nie jest obciążony tą składką obywatel Unii Europejskiej z miejscem zamieszkania bezpośrednio przed tą granicą – nawet w wypadku gdy obaj nie są zainteresowani odbiorem niemieckiego nadawcy?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverfassungsgericht
(Niemcy) w dniu 15 sierpnia 2017 r. – Heinrich Weiss i in.**

(Sprawa C-493/17)

(2017/C 402/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverfassungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Heinrich Weiss, Jürgen Heraeus, Patrick Adenauer, Bernd Lucke, Hans-Olaf Henkel, Joachim Starbatty, Bernd Kölmel, Ulrike Trebesius, Peter Gauweiler, Johann Heinrich von Stein, Gunnar Heinsohn, Otto Michels, Reinhold von Eben-Worlée, Michael Göde, Dagmar Metzger, Karl-Heinz Hauptmann, Stefan Städter, Markus C. Kerber i in.

Druga strona postępowania: Niemiecki rząd federalny, Bundestag, Europejski Bank Centralny, niemiecki bank federalny

Pytania prejudycjalne

1. Czy decyzja Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/774 z dnia 4 marca 2015 r. w sprawie programu zakupu aktywów sektora publicznego na rynkach wtórnych (EBC/2015/10)⁽¹⁾ w brzmieniu decyzji Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/2101 z dnia 5 listopada 2015 r. zmieniającej decyzję (UE) 2015/774 w sprawie programu zakupu aktywów sektora publicznego na rynkach wtórnych (EBC/2015/33)⁽²⁾, decyzji Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2016/702 z dnia 18 kwietnia 2016 r. zmieniającej decyzję (UE) 2015/774 w sprawie programu zakupu aktywów sektora publicznego na rynkach wtórnych (EBC/2016/8)⁽³⁾ oraz decyzji Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2016/1041 z dnia 22 czerwca 2016 r. w sprawie kwalifikowania rynkowych instrumentów dłużnych emitowanych lub w pełni gwarantowanych przez Republikę Grecką i uchylającej decyzję (UE) 2015/300 (EBC/2016/18)⁽⁴⁾ względnie sposób jej wykonania narusza art. 123 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?

Czy w szczególności zostaje naruszony art. 123 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, gdy w ramach programu zakupu aktywów sektora publicznego na rynkach wtórnych (PSPP)

- a) szczegóły zakupu zostają podane do wiadomości w sposób uzasadniający na rynkach faktyczną pewność, że Eurosystem częściowo nabędzie obligacje emitowane przez państwa członkowskie?
 - b) również następczo nie zostają podane do wiadomości szczegóły dochowania terminów minimalnych między emisją papieru wartościowego na rynek pierwotny a jego wykupem na rynku wtórnym, w związku z czym w tym zakresie nie jest możliwa kontrola sądowa?
 - c) wszystkie nabyte obligacje nie zostają ponownie sprzedane, lecz są zatrzymywane do dnia ich zapadalności i w związku z tym zostają one wycofane z rynku?
 - d) Eurosystem nabywa nominalnie rynkowe dłużne papiery wartościowe o ujemnej stopie zwrotu do wykupu?
2. Czy decyzja wskazana w pkt 1 narusza art. 123 TFUE w każdym razie wówczas, gdy biorąc pod uwagę zmienione warunki na rynkach finansowych, w szczególności ze względu na zmniejszenie liczby nabywalnych dłużnych papierów wartościowych, jej dalsze wykonanie wymaga stałego rozluźniania pierwotnie obowiązujących zasad zakupu i określone w orzecznictwie Trybunału ograniczenia programu zakupu obligacji, jaki stanowi PSPP, tracą swą skuteczność?
3. Czy wskazana w pkt 1 decyzja Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/774 z dnia 4 marca 2015 r. w aktualnym brzmieniu narusza art. 119 i art. 127 ust. 1 i 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 17–24 Protokołu w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, ponieważ wykracza poza uregulowany w wymienionych przepisach mandat Europejskiego Banku Centralnego dotyczący polityki pieniężnej i w związku z tym ingeruje w kompetencje państw członkowskich?

Czy przekroczenie mandatu Europejskiego Banku Centralnego wynika w szczególności z tego, że

- a) decyzja wskazana w pkt 1, ze względu na wartość PSPP, wynoszącą w dniu 12 maja 2017 r. 1 534,8 miliardów EUR znacznie wpływa na warunki refinansowania państw członkowskich?
 - b) decyzja wskazana w pkt 1, biorąc pod uwagę wskazaną w pkt a) poprawę warunków refinansowania państw członkowskich i jej wpływ na banki komercyjne, wywiera nie tylko pośrednie skutki w zakresie polityki gospodarczej, lecz również jej obiektywnie stwierdzalne skutki wskazują na cele programu leżące w polityce gospodarczej, przynajmniej równorzędnie z celami polityki pieniężnej?
 - c) decyzja wskazana w pkt 1 narusza zasadę proporcjonalności ze względu na jej silne skutki w zakresie polityki gospodarczej?
 - d) decyzji wskazanej w pkt 1 nie można zbadać pod kątem trwałego niezbędnego charakteru i proporcjonalności ze względu na brak szczególnego uzasadnienia podczas realizacji trwającej więcej niż dwa lata?
4. Czy decyzja wskazana w pkt 1 narusza w każdym razie art. 119 i art. 127 ust. 1 i 2 TFUE oraz art. 17–24 Protokołu w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego z tego względu, że wartość PSPP, jego trwająca więcej niż dwa lata realizacja oraz wynikające z tego skutki w zakresie polityki gospodarczej skłaniają do odmiennej oceny niezbędnego charakteru i proporcjonalności PSPP i w związku z tym stanowi on od określonego momentu przekroczenie mandatu w zakresie polityki pieniężnej Europejskiego Banku Centralnego?

5. Czy ewentualnie przyjęty w decyzji wskazanej w pkt 1 nieograniczony rozdział ryzyka przy niewykonaniu zobowiązania obligacji rządów centralnych i zrównanych z nimi emitentów pomiędzy krajowe banki centralne Eurosystemu narusza art. 123 i art. 125 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 4 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, gdy w związku z tym konieczna może stać się rekapitalizacja krajowych banków centralnych środkami budżetowymi?

⁽¹⁾ Dz.U. L 121, s. 20.

⁽²⁾ Dz.U. L 305, s. 106.

⁽³⁾ Dz.U. L 121, s. 24.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 169, s. 14.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 21 sierpnia 2017 r. – Lintner Györgyné / UniCredit Bank Hungary Zrt.**

(Sprawa C-511/17)

(2017/C 402/12)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Lintner Györgyné

Strona pozwana: UniCredit Bank Hungary Zrt.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾ należy interpretować – przy uwzględnieniu również przepisów krajowych nakazujących obowiązkowe zastępstwo procesowe – w ten sposób, że każdy z warunków umowy należy przeanalizować odrębnie od kątem tego, czy może on zostać uznany za nieuczciwy, niezależnie od tego, czy badanie całości postanowień umownych jest rzeczywiście konieczne dla orzeczenia w przedmiocie roszczenia sformułowanego w żądaniu pozwu?
- 2) Czy też, przeciwnie do tego, co zostało zasugerowane w pytaniu pierwszym, art. 6 ust. 1 dyrektywy w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że dla ustalenia nieuczciwego charakteru warunku umowy, na którym oparte jest roszczenie, należy rozpatrzyć wszystkie pozostałe postanowienia tej umowy?
- 3) W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej, czy może to oznaczać, że aby ustalić nieuczciwy charakter danego warunku umowy, konieczne jest przeanalizowanie całej umowy, czyli że badanie nieuczciwego charakteru każdego z warunków umowy nie może być dokonywane odrębnie, w sposób niezależny od postanowienia umownego podważonego w żądaniu pozwu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. (Dz.U. 1993, L 95, s. 29; sprostowanie: Dz.U. 2016, L 276, s. 17).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht
(Niemcy) w dniu 5 września 2017 r. – LN**

(Sprawa C-527/17)

(2017/C 402/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundespatentgericht